

Страданията на нашия братя по вѣра и по произхождение — българитѣ, въ сѣдбата на които, споредъ великодушното, тържествено признание на самия Руски Царь, „цѣла Русия заедно съ Него приема такова живо участие“ — тия именно страдания, отъ които Русия е призвана да ги избави, не сѣ само физически, но и нравствени. Тѣ състоятъ не само въ лишение отъ веществена храна, подслонъ и отъ външна безопасностъ за живота, но въ тѣхъ се разбиратъ и униженията и развалата, на които е изложена духовната личностъ на българитѣ — забравената, прѣзрѣната, разтѣляната личностъ, ту измамена, ту насилена: отъ Исляма и Латинството, отъ Турция и отъ цѣлия Западъ, за да извърши духовно отстѣпничество.

Нашето „свето призвание“, за което ни напомнява Царятъ, състои се тѣкмо въ това, да създадемъ на цѣлия Славянски миръ не само условия външни за неговия материаленъ животъ, безпрѣпятствено израстване и сѣществуване — т. е. свободни земя, моря и проливи, но главно трѣбва да имъ отворимъ самостоятелностъ и свобода въ развоя на самата сѣщностъ на славянския духъ.“

Тоя великъ ратникъ славянски се провиква :

.
.

„О, Москва! къ тебѣ съ надеждой

Братя руки простирають:

Съ нею южные славяне

И живутъ и умирають.